ꝯmune. quod nō sumitur ex aliquo essentialiū ꝑncipioꝝ. cuiꝰ est tale quid
noīs. ꝛ illud dꝫ p̄cedere ꝓpriam definitōnem notificantem quid rei. Aliud
est q̇d noīs ꝓprie sumptū a ꝑncipali pte essentie sue. ꝛ hoc p̄supponit q̇d rei
et tale est quid noīs quo interpretatur cathegorica.

Subiectū est illud de quo aliquid dicit᷑. Predicatū vero est illud quod dicitur de altero. scꝫ de suo subiecto

Hic ꝯñr definit ptes ꝓpōnis cathegorice. ꝛ oñdit ꝑmo q̇d sit subiectuꝫ
deinde q̇d sit p̄dicatū. Dicēs. subiectū est de q̄ aliq̇d dicit᷑. s. predicatū. Pre
dicatū vero est quod dicit᷑ de altero. s. de subiecto. Et dependent iste descri
ptiones a descriptōne ꝓpōnis cathegorice. sicut rō partis dependet forma
liter a rōne totius. eo ꝙ partes vniunt᷑ in forma totius. ꝛ per ordinem ad
illam induunt ꝓprias rōnes ꝛ formas speciales partiales. ꝛ sic diuisim ex-
plicant actum essentialem totius enunciatōnis.

Querit᷑ Quotuplices sūt ptes ꝓpōnis. Dōm ꝙ triplices. s. es-
sentiales. sicut genus ꝛ dr̄a. q̄ p̄dicant᷑ in recto ꝛ ordina-
te de illo cuiꝰ sunt ptes. vt sunt oratio. veꝝ vel falsuꝫ significans respectu
ꝓpositōnis. Alie sunt ptes subiectiue. sicut spēs. vel inferiora respectu ali-
cuius generis vel superioris. ꝛ tales p̄dicant᷑ in recto. sed p̄dicatōne inor-
dinata. sicut cathegorica ꝛ hypothetica. Alie sunt ptes integrales. ex quibꝫ
scꝫ integrat᷑ ꝛ ꝯstituit᷑ totū. ꝛ nō p̄dicant᷑ de toto in recto sed in obliquo. et
sic subiectū ꝛ p̄dicatū dicunt᷑ partes respectu ꝓpōnis cathegorice.

Arḡ In definitōnibꝫ subiecti ꝛ p̄dicati cōmittit᷑ circulatio. q̄ est prohi-
bita ꝑmo posterioꝝ. ergo nō sūt bone. Añs ꝓbatur. qꝛ subiectuꝫ
definitur p p̄dicatū. ꝛ ecōtra. Dōm ꝙ duplices sunt diffinitio
nes. s. absolutoꝝ ꝛ respectiuoꝝ. In absolutis aūt nō p̄t cōmitti circulus.
sed bene in respectiuis. subiectū aūt ꝛ p̄dicatū sunt quedā respectiua. Et rō
huius est. quia vnūquodqꝫ debet definiri eo modo quo habet esse. sed rela
tiuū non habet esse nisi in ordine ad suū correlatiuū ꝛ econtra. ergo etiam
non potest definiri nisi per suū correlatiuū. sic aūt non est in absolutis. quia
vnū absolutū habet bene esse per aliud. sed nō ecōtra. sicut homo habꝫ esse
per animal. sed non econtra.

☞ Ar. Vnū oppositoꝝ nō predicat᷑ de altero. sed subiectū ꝛ p̄dicatuꝫ
opponūtur. ergo predicatū non debet p̄dicari de subiecto. Dōm ꝙ subie-
ctum ꝛ p̄dicatū dupliciter capiūtur. Vno modo formaliter ꝓ secundis in-
tentionibꝫ. ꝛ sic subiectū ꝛ p̄dicatū sunt relatiue opposita. ꝛ sic vnū non pre-
dicatur de alio in recto. Alio modo materialiter ꝓ rebꝫ substratis illis in-
tentionibꝫ. ꝛ sic non opponunt᷑. ꝛ tunc vnū bene p̄dicatur de alio. quo etiaꝫ
modo principaliter in logica considerātur.

Arḡ Subiectū ꝛ p̄dicatū significant᷑ per nomen ꝛ verbum. sed illa su-
perius sunt sufficiēter definita. igit᷑ ꝛc. Dōm ꝙ nomē ꝛ verbuꝫ
capiūtur dupliciter. Vno mō materialiter. vt partes potentiales ꝓpōnis
et sic sūt ꝑus definita. Alio mō formaliter. vt sūt ptes actuales. ꝛ sic definiū
tur in proposito. Vñ cognitio noīs ꝛ verbi ꝑmo modo p̄cedit ꝓpōnem si-
cut ꝑncipium suum ꝑncipiatum. sed cognitio eoꝝ in rōne subiecti et predi-

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-ii-405/0057
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG